Πῶς νὰ σταματᾶτε τὸ αἷμα

Αν κόψετε τὸ χέρι σας καὶ δὲν ἔχετε ἄλλο μεσον προχειρότερον νὰ σταματήσετε τὸ αἷμα, μπορεῖ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήση θαυμασία ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης. Ἔχει τὴν ἰδιότητα μόλις τον βάλετε ἀπάνω στὴν πληγὴ νὰ σταματᾶ στὴ στιγμὴ τὴν οἰμορραγία.

Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ σταματήσετε ἀμέσως τὸ αἷμα ἂν ἀντὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς ἀράχνης περικαλύψετε τὸ τραῦμα μὲ βαμβάκι, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ξένετε ἀρκετά.

***

Πῶς διατηροῦνται τὰ λεμόνια

Ἂν θέλουμε νὰ διατηρήσουμε τὰ πορτοκάλια μας καὶ τὰ λεμόνια μας φρεσκότατα καὶ εὐχυμότατα ἐπὶ ὁκτὼ καὶ δέκα ἀκόμη μῆνας, τὰ χώνουμε μέσα σὲ ψιλὴν ἄμμο.

Πρέπει ὅμως νὰ προσέξουμε ὥστε ἡ ἄμμος αὐτὴ νὰ μὴν παρουσιαζῃ οὔτε τὸ παραμικρότερον ἴχνος ὑγρασίας, διότι τότε τὰ λεμόνια σαπίζουν μετὰ τρεῖς-τεσσερες μερες.

***

Πῶς διατηροῦνται τ' αὐγά

Γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὰ αὐγά μας φρέσκα ἐπὶ πολὺ χρονικὸ διάστημα, τὸ μεσον εἶνε ἁπλούστατον : Τὰ βάζουμε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο μὲ γαλάκτωμα ἀσβέστου, στὸ ὁποῖο ἀναπατεύουμε καὶ μερικὴ σκόνη ἀπὸ κιμωλία. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προσκολλᾶται στοὺς πορους τοῦ κελυφους τῶν αὐγῶν καὶ νὰ τοὺς βουλώνη σὲ σημεῖο που νὰ ἐμποδίζη τὴν εἴσοδο τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος καταστρέφει τὰ αὐγά.

ποῦ θὰ πᾶ νὰ πληρώσῃς τὸ χρέος σου.

Ὁ βασιλιᾶς δέχτηκε πρόθυμα, κι' ὅταν ἤρθε ὁ καιρός, πῆρε τὸ παλληκάρι καὶ τις ἕξη κάσσες μὲ τὰ φλουριὰ καὶ πῆγε στὸ παλάτι τοῦ μάγου. Μπροστά, προχωροῦσε ὁ γελωτοποιός, χορεύοντας καὶ κάνοντας τοὺμπες. Μόλις μπήκανε στὸ παλάτι τοῦ μάγου, ὁ γελωτοποιὸς μὲ τοὺς πήδους του καὶ τὶς τρέλλες, τοῦ ἔκανε τόσες ζημιές, ποὺ ὁ μάγος ἔγινε ἔξω φρενῶν, καὶ εἶπε στὸ βασιλιᾶ.

— Τὶς ζημιὲς αὐτὲς δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ μοῦ τὶς πληρώσῃς. Θὰ σὲ ρωτήσω λοιπὸν τρία πράμματα. Ἂν ἀπαντήσῃς σωστὰ καὶ στὰ τρία, πάει καλά. Ἂν ὅμως ἀποτύχῃς σὲ κανένα, θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, θέλω νὰ μοῦ πῆς ποῦ ἔχω τὴν κόρη σου.

Ὁ γελωτοποιὸς πετάχτηκε τότε καὶ εἶπε :

— Εἶνε στὰ βάθη τῆς θάλασσας !

— Τὴν ξέρεις ; ρώτησε ὁ μάγος.

— Ναί, τὴν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ γελωτοποιός.

Ὁ μάγος ἔφερε ἕνα σωρὸ γυναῖκες καὶ τὶς ἔβαλε νὰ περάσουνε μία μία μπροστὰ ἀπ' τὸ βασιλιᾶ. Μοιάζανε ὅλες τόσο πολύ, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίση τὴν μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἀνάμεσα στὶς τελευταῖες, ἦτανε κι' ἡ βασιλοπούλα, ποὺ καθὼς περνοῦσε, τσίμπησε τὸ παλληκάρι στὸ χέρι, καὶ ὁ γελωτοποιὸς τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὴ μέση καὶ φώναξε :

— Τούτη εἶνε !

— Πάει καλά, εἶπε ὁ μάγος. Καὶ τώρα, πές μου : ποῦ ἔχω τὴν καρδιά μου ;

— Εἶνε μέσα σ' ἕνα ψάρι, ἀποκρίθηκε ὁ γελωτοποιός.

— Τὸ ξέρεις τὸ ψάρι αὐτό ;

— Τὸ ξέρω, εἶπε πάλι ὁ γελωτοποιός.

Ἔφερε τότε ὁ μάγος ἕνα σωρὸ ψάρια καὶ τἄδειξε στὸ παλληκάρι. Τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε μπροστά του ἐκεῖνο ποῦχε μέσα τὴν καρδιὰ τοῦ μάγου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ἀλαφρὰ τὸ παλληκάρι, κι' αὐτὸ ἄρπαξε τὸ ψάρι καὶ τῶκανε κομμάτια. Μ' αὐτό, ὁ μάγος σωριάστηκε χάμω νεκρός !...

Τώρα ἦσαν ὅλοι ἐλεύθεροι. Ὁ βασιλιᾶς δὲ χρωστοῦσε πειὰ νὰ πληρώσῃ τίποτα, ἡ βασιλοπούλα εἶχε τὴν ἐλευθερία της, καὶ τὸ παλληκάρι ἕξη κάσσες χρυσάφι δικές του. Ἔδωσε λοιπὸν ὁ βασιλιᾶς τὴν κόρη του στὸ παλληκάρι γυναῖκα καὶ τοὺς ἔκανε διαδόχους του. Καὶ γίνανε βασιλεῖς, καὶ ζήσανε πολλὰ κι' εὐτυχισμένα χρόνια.

Μετάφρ. **Σταθ.**

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου).

— Ξέρεις ὅτι ἡ ἐφημερίδα μιλάει σήμερα γιὰ μένα ;

— Ἀλήθεια ! Ἔκαμες κανένα ἀνδραγάθημα ;

— Ὄχι, ἀλλὰ λέει ὅτι τὴν περασμένη Κυριακὴ 10.000 ἐνδρομεῖς πῆγαν σὲ διάφορα ἐξοχικὰ κέντρα, γιατὶ τοὺς ἔσφιξεν ἡ ζέστη.

— Αἴ λοιπὸν ;

— Λοιπόν, τί λοιπόν ! Μεταξὺ αὐτῶν... ἤμουνα κ' ἐγώ !...

***

— Πῶς γνώρισες τὸν δεύτερο τὸν ἄνδρα σου ;

— Κατὰ τρόπον πολὺ ρωμαντικόν.

— Δηλαδή ;

— Να, ἔκοψε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του τὸν πρῶτο μου τὸν ἄνδρα!

***

— Γιατὶ ἔβαλες τὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ ἀπάνω στὸ κρεββάτι ;

— Ἂν πέση, νὰ τὸ καταλάβουμε, κυρία... ἀπὸ τὸν κρότο !...

***

Ἡ μία.— Ἀλλὰ γιατὶ ἀρραβωνίζεσθε τόσον συχνὰ κύριε ;

Ὁ ἄλλος.— Γιατὶ δὲν ἔχω ποτὲ τὸ θάρρος νὰ παντρευτῶ ἀμέσως !...

***

Στὸ δικαστήριο. Ὁ Πρόεδρος :

— Λοιπόν, ἰσχυρίζεσαι ὅτι ὁ κατηγορούμενος σοῦ ἔπλεψε ἕνα μαντῆλι ;

— Μάλιστα, κ. Πρόεδρε, καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ἔχω καὶ ἄλλο ὅμοιο στὴν τσέπη μου.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Κ' ἐγὼ ἔχω ἕνα ὅμοιο μαντῆλι.

— Μπορεῖ, κύριε Πρόεδρε, γιατί... μοῦ λείπουν δύο !...

***

Τακτικὴ πρωϊνὴ προσευχὴ ἑνὸς Γασκώνου :

— Θεέ μου, μὴ μοῦ δίνεις τίποτε σήμερα. Πὲς μου μόνον ποῦ εἶνε καὶ ἐγὼ πηγαίνω καὶ τὰ πέρνω.

***

Πρῶτος ζωγράφος : Ἐχρώματισα ἕνα κομμάτι ξύλο μὲ χρώματα μαρμάρου τόσο φυσικά, ποὺ μόλις τὸ ἔρριξα στὸ νερὸ πῆγε εὐθὺς στὸν πάτο, σὰν ἀληθινό !...

Δεύτερος ζωγράφος : Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Ἐγὼ ἔβαλα ἕνα θερμόμετρο δίπλα στὴν εἰκόνα ποὺ ἔχω ζωγραφίσει μὲ τὰ χιόνια κι' ἀμέσως κατέβηκε δέκα βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν !...

Τρίτος ζωγράφος : Καὶ καμαρώνετε γιὰ τέτοια πράγματα ; Ποῦ νὰ ἰδῆτε τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Παρτάλη ποὺ ἐτελείωσα ἐδῶ κι' ἕναν μῆνα. Εἶναι τόσο φυσικὸς πού, τὸ πιστεύετε ; Κάθε τρεῖς μέρες τοῦ ξυρίζω τὰ γένεια !...

***

— Προχθὲς ἐδειρα τὴ γυναῖκα μου στὴν αὐλὴ καὶ μᾶς εἶδε ὅλος ὁ κόσμος. Ἀπὸ τὴ φασαρία ἔτρεξε κι' ἕνας χωροφύλακας καὶ μὲ πῆγε στὸ πταῖσμα καὶ πλήρωσα ἑκατὸν σοράντα πέντε δραχμὲς καὶ τριάντα λεπτὰ πρόστιμο.

— Εἶνε ὁ νόμος, βλέπεις. Ἀλλὰ τὰ τριάντα λεπτὰ τί τὰ ἤθελαν ;

— Ξέρω κι' ἐγώ. Ἴσως ἦταν ὁ φόρος τῶν δημοσίων θεαμάτων !

***

Στὸ Μοναστῆρι δίδεται ἐπίσημο γεῦμα ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Εἶνε ἡμέρα αὐστηρᾶς νηστείας, ἀλλὰ ἀπεφασίσθη νὰ γίνουν μερικὰ φαγητὰ νηστίσιμα γιὰ τοὺς ἁγίους πατέρας καὶ μερικὰ φαγώσιμα γιὰ τὸν κύριο Ὑπουργό.

Ὁ ἡγούμενος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς φαγάδες.

Τέλος σερβίρεται κι' ἕνα ὡραῖο φαγητό, ποὺ μοσχομύριζε κι' ἔκανε ὅλους νὰ λιγουρεύονν. Ὅταν τὸ σερβίριζαν ἡ λιμαργία τοῦ ἡγουμένου δὲν εἶχεν ὅριο. Ἔκαμε νόημα στὸν ἀδελφὸν ποὺ σερβίριζε νὰ τοῦ βάλη διπλῆ μερίδα, ὅταν ἕνας ἄλλος καλόγηρος ἐπλησίασε καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί :

— Μὴν τρώγετε ἀπὸ αὐτό, πάτερ. Πρὸ ὀλίγου ποὺ μπῆκα στὴν κουζίνα εἶδα ποὺ ρίξαν μέσα βούτυρο.

— Ἔ, καλά, ἀπάντησε μὲ θυμὸ ὁ ἡγούμενος. τί ἤθελες εὐλογημένε μου... νὰ πᾶς στὴν κουζίνα ;...

***

Μεταξὺ συζύγων :

— Λοιπὸν τὸ φαΐ δὲν εἶνε ἀκόμα ἕτοιμο ; Τότε πηγαίνω νὰ φάω στὸ ἐστιατόριο.

— Περίμενε δέκα λεπτά, καϋμένε !

— Κι' ἂν περιμένω δέκα λεπτὰ μήπως θὰ εἶνε ἕτοιμο ;

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ ἔρθω κι' ἐγὼ μαζύ σου.

***

Σκέψεις ἑνὸς ποὺ ἔκασχε ἀπὸ ἀρθρίτιδα καὶ πονοῦσε :

— Θεέ μου, πόσο θὰ πονάη μιά... σαρανταποδαροῦσα !...